

bili gladko počesani. Govorila je zelo hitro, s presladkim, neprijetnim glasom.

„O, Metka, Metka, Metka! Kdaj pa si prišla, Metka? Pa si že velika! Koliko let pa imaš?“

„Štirinajst jih še nisem.“

„Tako, tako, tako!“

Šla je v izbo, z zagrinjalom oddeljeno od velike sobe, in se je vrnila preoblečena.

Napravili so luč in so zagrnili okno. Metki je bilo še tesneje, ko ni videla več na cesto in ne ljudi, ki so hodili mimo okna. Ozrl se je bil včasih kdo v sobo, postal je morda celo in Metka je bila vesela, čutila je, da ni sama. Ali spustilo se je zagrinjalo med njo in med svetom, več ni bilo človeka, tudi šum je zunaj potihnil. Metka se je bala, da bi ne zaklenili tudi duri; potem bi nikakor in nikamor ne bilo več mogoče pobegniti.

Mici je skuhala kavo za večerjo in je narezala belega kruha. Večerjali so molče, nihče ni pogledal drugemu v obraz, kakor da bi si prikrivali nepoštено skrivnost. Po večerji so molili dolgo, ves krvavi del rožnega venca in žalostno se je razlegal po sobi pojoči zategnjeni glas Micin. Metka je klečala pred stolom, glava ji je klonila in dremalo se ji je. Nenadoma se je zdrznila: ranil jo je bil v lice mrzel pogled.

„Amen. — Zdaj pa se kar spravi, Metka! Malo zadremala si, pa nocoj si trudna. Drugikrat le glej!“

Teta je prižgala svečo in je odprla duri v kuhinjo. Troje stopnic je vodilo navzdol v čudno temno klet, kjer je stalo ognjišče.

„Tam, glej, v kotu je tvoja postelja. Dobro spi pa lahko noč!“

Postavila je svečo na ognjišče, zaprla je duri in Metka je ostala sama. Ozrla se je naokoli, po mrzli mrtvašnici, in kričala bi od groze.

(Dalje prih.)

Polna luna . . .

Polna luna, zlat balonček, se vozila je po smrečji, ti in jaz sva se ljubila, to je menda bilo vseč ji.	Blažena ti polna luna, blaženo ti smrečje mračno! Ko bi dan bil takrat — kdo ve — bilo morda bi napačno!
--	---

Vida.